

5. Hírlevél

Mit értünk “keresztény örökség” alatt?

Kedves barátaink!

Tegyünk egy képzeletbeli próbát: Képzeljük el Európát kereszténység nélkül. Vajon kontinensünk felismerhető lenne templomok, út menti keresztek, egyetemek és kórházak nélkül? Otthon éreznénk magunkat ezen a kontinensen emberi jogok, szolidaritás és a gyengék védelmezése nélkül? Valószínűleg nem!

Sokszor mégis úgy tekintünk a kereszténységre, mint felesleges teherre, a régkor emlékére, vagy akár, mint egy legyőzendő kulturális erőviszonyra. Jóllehet eszmetörténeti szempontból elengedhetetlen a kereszténység, az EU Alkotmányában mégis lehetetlennek bizonyult az Istenre való hivatkozás illetve a keresztény örökség megemlítése.

Manapság nehezünkre eshet, hogy a nyilvánosság előtt is kiálljunk keresztény hitünk mellett. Úgy tűnik, önbizalmunk megtört. Pedig oly sok mindenre lehetnénk büszkéek, oly sok minden bátoríthatna minket arra, hogy a sötét kalárisokból a főterekre merjünk kilépni, és megnyerhessük Európát Krisztusnak.

A következő szemelvényben Guido Horst elegendő okot sorol fel számunkra!

Az Ön Európa Krisztusért csapata!
Ne felejtse naponta Miatyánkot imádkozni a keresztény Európáért!

- * -

Mit jelent a “keresztény örökség”? Guido Horst

Amikor valaki a kereszténységre gondol, általában a keresztény történelem kővé vált emlékeire gondol: a római kora-keresztény bazilikákra, a németországi román és gótikus katedrálisokra, a szentföldi születéstemplomra és a sírtemplomra. Vagy a keresztény művészetekre: a világ múzeumai telve vannak különböző korok keresztény hagyományai, illetve a művészek hite által ihletett műkincsekkel. És a keresztény gyökerek nélkül az irodalmat, filozófiát és a bölcsész tudományokat sem képzelhetjük el.

A kereszténység nyomai azonban nem csupán múzeumokban és könyvtárakban találhatók meg, hanem mindennapi életünket is mélyen érintik. Még ma is Krisztus születésére alapszik időszámításunk, népszerűek a keresztény eredetű nevek, a fontos

keresztény ünnepek egyben munkaszüneti napok is, sőt, a K-betű sok politikai párt nevét is díszíti... Azonban mindez csak a felszín. Ahol a kereszténység átítatta a kultúrát és a társadalmat, oly örökséget hagyott hátra, melyet az ateista rezsimnek sem tudtak teljesen eltörölni: a kultúra humanizációját, mely a civilizáció szívéét érintette meg.

A modern állam szellemi alapját képező feltételek, melyeket önmaga garantálni nem képes, mind a zsidó-keresztény hagyománynak köszönhetőek. A személyiség, az emberi méltósághoz való jog, a másképp gondolkodók iránti tolerancia mind a keresztény üzenet gyümölcsei. Minden ember, idős és fiatal, erős és gyenge, a Teremtő szeretett gyermeke. Isten azért vált emberré, hogy mindenkit megmenthessen. Az idők során a kereszténység megválaszolta azt a kérdését, hogy kicsoda az ember, honnan jött, merre tart és személyes szabadsága mit is jelent.

Hogy dicséret fogadta-e őket, vagy ellenségesség, nem számított a keresztényeknek. Így születhetett meg vezérek és lovagok utódaként a modern társadalom, az egyenlők társadalma; ahol az atyai jogok többé nem jelentik a családtagok élete és halála feletti döntés lehetőségét; és ahol többé nem létezhet becsületgyilkosság és rabszolgaság. Bárhol, ahol elterjedt az evangélium (India, Afrika és Latin-Amerika szegény részeiben) a kultúra humanizációját figyelhetjük meg.

A vallási-és lelkiismereti szabadság tiszteletbetartásáért is meg kellett harcolnunk. Ez a harc gyakran került az elkötelezett keresztények életébe, amint a nemzetiszocialista és kommunista rezsimnek keresztény elvek által vezérelt ellenállói is tanúsították.

A második világháborút követő békés európai egyesítési folyamatot is a Németországgal való megbékélés szándéka, nem pedig a bosszú vezérelte. Szintén a keresztény emberkép által volt ihletett az 1989-es bársonyos forradalom, valamint a lengyelországi és csehszlovákiai események. Amikor II. János Pál 1979-ben Lengyelországba látogatott megkérdezte honfitársait: „Mi mellett döntötök? Beletörődtek a totalitarizmus követeléseibe, vagy az isteni és emberi rend szerinti szabadságban, méltósággal akartok-e élni?” A válasz, melynek politikai változatát a Solidarnosc szó jelképezi, nem váratott sokáig magára.

Legerősebben ott érezhető a kereszténység hatása Európára, ahol minden haszonelvűség ellenére támaszul állnak a szenvedők, gyengék és sérültek mellé. Csak az eutanáziáért folytatott aktív lobbizásra kell gondolnunk és látjuk, hogy a modern társadalom oly nehezen tud mit kezdeni a fájdalom jelenlétével. Pedig a fájdalom hit által új értelmet nyer, amikor a keresztény gondoskodás által alapult kórházakban próbálják enyhíteni. Ahol a hívő együttérzés által a beteg újra emberséget és egyenjogúságot érezhet.

Joggal lehetünk büszkék keresztény örökségünkre. Ám felelősséggel is tartozunk: keresztény örökségünket sértetlenül és áhítattal kell továbbadnunk a következő generációk számára. A hagyomány ugyanis nem a hamura, hanem a hamu alatt rejlő parázsra hasonlít.

Guido Horst a keresztény érzelmű német folyóirat, a "Tagespost" főszerkesztője. Történész, számos könyv szerzője.

Ajánlott irodalom:

CS Lewis. The Abolition of Man. ISBN 0-06-065294-2.